

"תערוכות בתל-אביב" / הארץ / 13.10.61 / תע' יחיד / גלריה "דוגית" / תל-אביב

חנה מגד מגישה תערוכת גואשים נאה, פרי ביכורים של מכחולה. כבר בתערוכה זו אפשר לראות שהציירת בוחרת בדרך הקשה.

ייתכן שגישתה שואבת מהפסיפסים אותם היא מרבה לעשות; אך התוצאה ציורית טהורה והבעיות העומדות לפניה בגישה המבנית-צבעונית, קשות במיוחד. סגנון זה, שבו משמש הכתם הצורני-צבעוני כיחידת מבנה ראשונית, מחייב דיוק רב בפיתוח המבנה ווירטואוזיות צבעונית. לא תמיד מצליחה חנה מגד לעמוד בדרישות אלה, וכתוצאה מכך נעדרים בציורה הטהורה והצלילות הדרושים. ציורה ספונטני, וזהי, ללא ספק, מעלה חשובה, אלא שתוך כדי ספונטניות זו נפגמים, לעיתים האחידות והערך המלא של כל כתם במערך הכללי.

לא תמיד משכנע גם קשר הגומלין בין המערך הכתמי לבין הרקע, שברוב המקרים הינו חד-צבעוני. בעוד המערך הכתמי בנוי בתפיסת מרחב והינו תלת-מימדי בעיקרו, הרי שהמשטח כמעט לגמרי דו-מימדי והקישור ביניהם אינו אורגני עד כדי שיהיה הרקע "מרחב מחיה" הגיוני (מבחינה ציורית) למבנה הציורי המרכזי. מסתבר שגם הציירת חשה בכך והיא מנסה לפתור בעיה זו ע"י השארת קווי מתאר רשמיים או ע"י שימוש בצבעים נייטרליים כגון אפור. במקרים אלה נשארים הצבעים הנייטרליים במשמעותם הברורה - לא באתנחתא

מקשרת בין צבע למשנהו אלא כפתרון ביניים, חמקני לעיתים, לבעיית מבנה-צבע. עצם העובדה שחנה מגד בוחרת בדרך הקשה ראויה להערכה, אך מחייבת זהירות וליטוש רב יותר בשימוש בצבע.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004